

EDVARD GRIEG'S FOLKE-KONCERT

Fredag den 19de Oktober 1877 Kl. 7½ Aften.

Assisterende:

Fru Nina Grieg, Hr. Adolf Blomberg, Hr. Ingolf Schiøtt,
Hr. Lauritz Grimstad, flere Amatører, samt Dame- og
Herrekor.

1. *Grieg.* „Landkjending“ for Mandskor, Baryton Solo og Orgel.
2. *Grieg.* a) Modersorg }
b) Vandring i Skoven } Romancer.
3. *Kjerulf.* „Serenade ved Strandbredden“ for Tenor Solo og Damekor med Piano.
4. a) *Moliqne.* Andante af Koncert i D-Dur }
b) *Rubinstein.* Morceaux (af op. 11.) } for Violoncel med Piano.
5. *Schumann.* „Zigeunerliv“ for Kor og Soli med Piano.
6. *Grieg.* a) Solvejgs Sang }
b) „Godmorgen!“ } Romancer.
7. *Grieg.* Bådn-Låt, norsk Folkevise, frit behandlet for Soli og Kor. (Ny, Manuscript.)

Pianoforte fra Brødrene Hals i Kristiania.

ADGANGSTEGN.

Landkjending,

(B. Bjørnson).

Og det var Olav Trygvason,
stævned over Nordsjø fram
op mod sit unge Kongerige,
som ikke ventede ham.
Fik han saa første Synet:
„Hvad er dette for Mur i Havbrynet?“

Og det var Olav Trygvason,
Landet syntes ganske stængt,
alle hans unge Kongelængsler
føltes mod Klippen sprængt,
indtil en Skald opdaged
hvide Kupler og Spir i Skylaget.

Og det var Olav Trygvason,
syntes, han med engang så
gråsprængte, gamle Tempelmure,
snehvide Hvælv derpå.
Længtes han da så såre
med sin unge Tro stå indenfore.

Landet sig åbned, Vår der var,
durende af Fossebrus,
Stormvejr og Havdøn rundt omkring dem,
sælsom var Skogens Sus.
Orgler og Klokker hørtet,
Kongen så sig om, Kongen henførtes:

Her er Grunden,
funden, funden,
Tempelhvælvet
trodses Helved!
„Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jøkelrunden,
Ånden nå
Naturens Højde
fyldt af Ham
som sammenføjede!“

Olavs Bøn vi
Alle tage
nu som da og
alle Dage:
„Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jøkelrunden.
Ånden nå
Naturens Højde
fyldt af Ham,
som sammenføjde!“

Modersorg.

(Chr. Richardt).

Så du ham min lille Dreng
med den lyse, krøllede Lok?
Så jeg på ham længe,
jeg så dog aldrig nok!
Ak, så tom, så tom, så tom
står nu hans lille Vugge
mens mit stakkels Bryst er fuldt
af Sorg og dybe Sukke.

Milde Jesus, du var hård,
da du tog ham bag Stjernerne små!
Trængte du til Engle?
ak, Jorden har så få!
gav du ham et Vingepar
og Himlens lyse Glæde,
hjælp da mig, som Ingen har,
o, hjælp mig til at græde!

Vandring i Skoven.

(H. C. Andersen).

Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Månen skinner stor og klar,
en Stilhed Natten har,
en Dejlighed, en Ensomhed,
min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gå vi To
der, hvor Skovmærker gro.

I denne lyse, tause Nat,
hos Dig, min Verdens Skat,
jeg er så glad, så salig glad,
duft friske Bøgeblad!
Syng, Nattergal! Lys, Måne klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!

Du er så frisk, som Bøgens Hang,
som Nattergalens Sang,
så dyb, som Nattens stille Ro,
her, hvor Skovmærker gro,
hvor maleriske Bøge stå,
og vi ved Månskin gå:
min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!

Serenade ved Strandbredden.

(Chr. Winther).

Sangeren:

Hytten er lukket, Natten er stille,
Lyset ei glimter bag Vinduets Glar.
Bølger mens let imod Stranden I trille,
ak, om I vilde synge og spille?
Tonerne til hendes Hjerte I bar.

Bølgerne:

Sagtelig glidende henover Strand
langsomt strømmende,
vil vi det drømmende
Hjerte indlulle så sødt som vi kan.

Sangeren:

Mon hun vil ane, hyllet i Slummer
ham som har vækket den smigrende Klang!
Sværrende Drømme Hjertet nu rummer,
Smertes og Kummer flyr og forstummer —
liffige Billeder skaber min Sang.

Bølgerne:

Evigt omskiftende Rhythmer og Gang
let og spøgende,
Billed forøgende
velte vi hen mod den duftende Vang.

Sangeren:

Brændende Længsel, smeltende Klage
flettes i bævende Toner til Krands.
Huldt gennem Drømmenes Rige de drage
frem og tilbage, kjærligt forjage
Tågen, der dølger dig Stjernernes Glands.

Bølgerne:

Åbnende Favnen så smidig og glat,
langt udrækkende,
Længsel opvækkende
hviske vi hende et saligt Godnat!

Zigeunerliv.

(Efter Em. Geibel).

Dybt inde i Skoven bag skyggende Bøg
det rører sig, rasler, der stiger en Røg,
og Flammen, der blaffer for Aftenens Vind,
om brogede Skikkelser spreder sit Skin.

Der færdes Zigeunernes vandrende Flok
med funklende Øie, med flagrende Lok,
opammet ved Nilens det hellige Vand
og brunet af Spaniens Solsommerbrand.

I Græsset ved Skin af den luende Ild,
der lejrer sig Mændene dristig og vild,
og Kvinderne sysle med Måltidets Skik,
og fylde Pokalen med glødende Drik.

Og Sange og Sagn går i Kredsen nu rundt,
oplevet og digtet i brogede Bundt.
De Gamle fortælle om Varsler og Død,
om magiske Ord mod Fare og Nød.

Sortøiede Piger begynde en Dands
mens Faklerne flamme i luerød Glands.
Guitarren sig blander med Cymbelens Klang,
og Dandsen går stedse i vildere Sprang.

Da hvile de, mattet af natlige Rus,
de dysses i Slummer af Bøgenes Sus.
Og det, de forlode, det sydlige Hjem,
i lokkende Drømme da favner det dem.

Dog straks når oprinder det østlige Skjær,
da bortflygter Drømmenes luftige Hær.
Snart Muldyret sadles til Vandring igjen,
og bort drager Skaren, hvem siger hvorhen?

Solvejgs Sang.

(H. Ibsen).

Kanske vil der gå både Vinter og Vår,
og næste Sommer med, og det hele År; —
men engang vil du komme, det ved jeg vist,
og jeg skal nok vente, for det lovte jeg sidst.

Gud styrke dig, hvor du i Verden går!
Gud glæde dig, hvis du for hans Fodskammel står!
Her skal jeg vente, til du kommer igjen;
og venter du histoppe, vi træffes der, min Ven!

„God Morgen!“

(Bjørnson).

Dagen er oppe, Glæden er tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
over de glødende Fjelde
Lyskongens Hærskarer tjelde:
„Oppe, oppe!“ Fugl i Lund,
„oppe, oppe!“ Barnemund,
oppe mit Håb med Solen!

B å d n - L å t.

(Humoreske).

Brumbraskön i Bumba,
Katten slær uppå Trumma,
o firö Mysa dei gå i Dans
so heilö Jore ho dundra.

Katta sat uppå Take
tala te sine Dötta:
Kor sko me o Vetén vera,
me frjösö på vere Föta.

Me sko rejsö te Danemark
o kjöpö Sko för ei heilö Mark,
trine, trine, trine, trine,
trine Pepar o Ködn.

solvejrs sang
(H. Hagen)

Kanste vi det på både Vinter og Vår,
og eneste Sommer med, og det hele År;
men engang vil du komme, det ved jeg vist,
og jeg skal nok vente, for det lover jeg vist.

vielsesvis

Gud styrke dig, hvem du i Verden går!
Gud styrke dig, hvis du for hans Fødselsmaal står!
Her skal jeg vente, til du kommer, vist,
og ventar du histoppe, vi ventlar her, min Ven!

„Gud Morgen“
(H. Hagen)

Lysen er opppe, Glimden er tændt,
Mismodets Skyer storme og brændt,
over de glædelige Tider,
Lyskuglens Hæderer fejler.

J. D. Beyers Bogtrykkeri.

Bådn-låt

(Humoreske)

Limbræskön i Bunde,
Kallek står oppå Tårne,
o fire Mysn der gå i Dand,
so heile tose ho handra.

Kallek set oppå Tårn,
Kalle sine Høttar;
Kor sko me o Veten vers,
me ljåso på vore Kåttar.

Me sko versjo te Danemærk,
o kjøso sko lår ei heile Mark,
Kalle sine, Kalle sine, Kalle sine,
Kalle sine, Kalle sine, Kalle sine.